

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Historisk Roman af Bernhard Severin Ingemann.

Første Kapitel.

Det var en stille Aften i Juli Maaned, tre Dage efter St. Knuds Martyrs og Kongens store Fests 1233. Ved en Vandmølle paa Grænsen af Holbæk Amt stode to Bude...

dergaardene saa forældne og foretagne ud. Hift og her bare Portene Spor af Sprængning og voldsom Overlast. Bondens Lader og Høstanger stode som østet uden Luger og Goble. Fra Ulshuset ved Vandmøllen lød der nu Lydighed og støvende Larm; men det var lyse Krigerstemmer, som larmede.

Søsterens Sjæle, det første jeg fik Fingre paa en af jeres Holstebær — „Hertens Fremhed og Ordholdenhed i Sret!“ — afbrød den gamle ham i høilig Tone og med en besynderlig Rolighed i Blit og Mimer — „for jeg skulde fornægte min Gud eller mit berømmelige Fædreland, vilde jeg lade min Tunge støre af; men var jeg ogsaa tun en Nysnester og Staaning“ — „Høj! det var en god Fangst, Kammerater!“ — vedblev den spære, harmblussende Krigsmand, uden at høre ham ud.

i Skifter, og en Landsforræder til Konge, en jamme Karl, som tender ud af Landet hørt Njebist, der er faa paa Hærde, og paafatter Folk og Rige til den ene Djevel for at lade sig slaa og hænges af den anden.“ „Jeg og Søerriks Land har haft den Herre, der var vel saa udgytig og syndig“ — svarede den gamle sagtmødig — „mine Landsmænd forbandede ham ogsaa i Nøden og joget ham i Landhægtighed! men jeg blev ved min gammelbøgs Tro, hvorved jeg hørken var Livegen eller noget solgt Svægtlyst; jeg fulgte min syndige Herre og tjente ham paa Holbæk i hans Udlandighed til hans Dødsdag.“

„Næj, hun er hos vor Herre i mange Aar“ — svarede den gamle Bonde og rejste sig — „hendes Dine saa — Gud se Tak, ikke hvad vi maa se. Hun var, saamænd, kommen hif over fra Staane“ — vedblev han og viste sig over Hjed med det graa Vadmelis Urme. — „Der er jo af vore Drenge nu gifte og hjemfarne; men, Gud hjælp os! derfor er de nu ogsaa blivne Søeneste med de andre Staainger; jeg vil aldrig mere se dem for mine Dine. Se! den Stiksmisse var det, jeg sulte over til vor Herre og Hellig Knud! det er ikke den eneste Jammer, vi kan tatte Lyften for.“

„Vot's Sapperment! vil I ikke af Vejen, I Lumpenpak!“ — streg den ansligste af Rytterne paa plattst og drog sit lange Sværd. — „Holdt straks! eller vi hugge jer til Kluffisk. Hvem er I? hvor vil I hen?“ „Vi er højt, som vil frem, det kan I vel se?“ — svarede den unge Væbner i hidsig Tone og tumlede sin Hingst, medens hans høje Haand førte til Sværdhæftet. — „Siden I ikke ved, hvem vi er, skulle I ikke forhæste jer med jeres Hæsttiter!“

„Hø, ho! en dansk Hænsting! og han tør gale endnu? han vil nok pluffes!“ — mumlede Rytternes Ord fører med højt Lunge og gav sine Kammerater et Blik, hvorpaa de sluttede sig i Kreds om de rejsende og toge de farlige Morgenstjerner i Haand, medens de fortsatte deres Spotviser med overmødig Haanlatter.

„Nu, nu, jeg jer kun Stunder og umag jer et med at holde mit Vælt!“ — brummede den gamle — „kan jeg tjene jer dermed, skal jeg gerne holde stille her en hel Time, medens I stælder Staaningerne ud paa jeres egne og jer Morbroders Vegne. Giv kun jert unge Hjerte Luft! Jeg siger jer jo ikke et Ord imod.“ „De havde en Landsforræder til Konge som vi andre“ — vedblev Væbneren højt uden at slippe Staldlærens Tæle — „de tumlede opgalt ham Huldskab og Trostab — det havde været vel gjort! men skulde de derfor svige Landsmandstrot og lemleste deres egen gamle Møder? Kist og tækt var det af dem, at de sløge Bloddhundene ihjel, selv for vor Fruens Ålter! det tilgiver den hellige Jomfru dem not: det skulde vi have lært af dem, hvis der var nogen ret Kraft og Enighed iblandt os; men vilde nu Ihyber og Sjællænder, Fynboer og Lølliker, Fjalkringer og Møenboere, og hvad vi havde, alle vi andre, som endnu talde os danste og hellere vil de tilfammen, end hedde tyske eller svenske — vilde vi følge dine Staaningers smukke Eksempel og talle os i Armene paa den første bedste fremmede Herre for at fæa Fred og gode Dage for vor egen Mund — saa vilde der jo intet Danmark være til i Verden ad Aare. — Død og Ulk! for vilde jeg levende rabskrettes, før jeg vilde opleve den Standsel og overleve mit Fædreland. Den Streg tan jeg aldrig tilgive Staaningen, ser du, og vil du slås med mig for denne min Hjertens Mening, saa tom!“ — dermed slap han den fremmedes Trefse og greb til sit Sværd, idet han pegede paa den erobrede Stridsstolbe, der hang ved den gamle Kamres Skingnap.